

Alma Jeftić

Koliko košta ta osviještenost i kultura?

Dan kao i svaki drugi. Pomalo hladan, neobičan za maj. Bar ne onako kako smo navikli. I tako, promišljajući narednu rubriku, tražeći ideje među starim zapisima i esejima, shvatim da više ne znam šta napisati jer, ako opet nastavim sa pričom o ludilu na marginama Evrope, vjerovatno većina neće biti zadovoljna, a opet, za nešto drugo u tom momentu nisam imala ni volje, a ni vremena. S tim što mi tog posljednjeg najviše nedostaje.

I tako, kao i svaki put kada ideje i inspiracija baš i nisu na mojoj strani, odlučim jedino što mi preostaje. Prestati razmišljati o svemu i posvetiti se potpuno drugim stvarima. Svakodnevnim. Običnim. Zapravo, toliko običnim da više i ne znam kako izgledaju. Jer, kao ni za one prvo pomenute – nemam vremena.

Krenem od prve ulice koja mi padne na pamet, one najbliže jer, zašto gubiti vrijeme na duge šetnje (ponovo vrijeme!). Osim polomljenih grana, listova na asfaltu i neke čudne boje neba, u tim rijetkim trenucima u kojima ne radim apsolutno ništa sem šetnje, (a tako se valjda zove kada lutaš bez cilja i ideja), okružuju me samo glasovi koji remete tišinu, poneka svađa u okolini, psovke koje

su tu da začine još jedno nepropisno parkiranje, prolazak kroz jednosmjernu ulicu u pogrešnom smjeru („Ko je ona/on da mi kaže kako vozim u pogrešnom smjeru, neka se ona/on prvi skloni sa ceste...“), itd. I da, smeće. Smeće posvuda, oko, iza, pored (a ponešto je valjda i u kontejneru).

Podsjeti me tako na priču koji sam u slučajnom razgovoru na „namjernom“ putu vodila sa opet slučajnom saputnicom: u nekim zemljama svi stanovnici razvrstavaju otpad i pripremaju ga tako za recikliranje. Zanimljivo. Zapitam se koliko bi nama trebalo. Ne da naučimo kako, nego da istrajemo u tome. I šta je ono što bi nas moglo održati da istrajemo. Visoke kazne? Možda, ali nije ni to pravilo. Direktiva Evropske unije? To je već zanimljivo. Ne zbog rubrike, nego zato što nam je to svima cilj. Savjest? O tome već ne bih. Nisam sigurna koliko smo istrenirani da bismo bili ekološki osviješteni.

I tako, lagana šetnja kroz zimski maj dovela me do ničim izazvane kupovine. Sasvim slučajno. I neplanski. Čak ni ne uživam u tome. Stojim u redu i čekam da platim. I plaćam. I još uvijek čekam. Nešto nedostaje. „Plastične vrećice se od sada naplaćuju. Ako nemate neku staru, morate kupiti ovu našu...“ Zanimljivo. Iznenadena sam, u početku mi još uvijek nije sasvim jasno šta se dogodilo. I onda se ponovo sve dešava: hladnoća, šetnja, grane, ekologija...

Ako razmišljamo o recikliranju kao o stvarima koje nas zamaraju, a o odlaganju otpada isključivo u (a nikako pored) kontejnera ili na ulicu kao o teškom i dosadnom poslu („jer zašto bih ja mislio/la kada ni on/ona nikada neće, pa zašto onda da se samo ja mučim“), onda zasigurno nismo na dobrom putu. Možda nam trenutno to izgleda beznačajno, ali u jednom trenutku ćemo se susreti sa sličnim naređenjem. I to će onda postati pravilo, koje će se morati poštovati. Svijest više neće biti bitna, jer ćemo se u tom trenutku boriti za „evropsku“ osviještenost.

Zbog toga, ako već razmišljamo o velikim poduhvatima, harmonizaciji zakona, *Acquis communautaire* i ludilu na evropskim marginama, dobro je pozabaviti se i naizgled malim stvarima. Spremite ovu rubriku negdje gdje ćete je moći lako pronaći. Ako se odlučite pohraniti je u plastičnu vrećicu, ne zaboravite da je (umjesto bacanja) možete koristiti nekoliko puta. I još više. Ta osviještenost, zaista, ne košta mnogo. A znači više. Bar jedan mali korak za eko-budućnost. Za nas i čovječanstvo (jer ipak, nismo sami).

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NE KOPIRATI